

1038

1868. Βεράτιον ὑπὲρ ἀρχιεπισκόπου (ἡγουμένου) Σινᾶ καὶ Ραῖ-
θοῦς Καλλιστράτου,
ἐν 76, σ. 27–29.

1039

1868. Ὁργανικὸς Νόμος Κρήτης, Ἐν Χανίοις [1879].
Πρβλ. 361, σ. 223.

1040

1869. Κῶδιξ, ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου, τῶν ἐθίμων Καλύμνου, περὶ προι-
κός, κληρονομίας καὶ σπογγαλιείας,
μνημ. ἐν 179, σ. 443–444. Πρβλ. κατωτέρω ἀριθ. 1042.

1041

1869. Ἐγκύκλιος, ἀπὸ 16 Ἰουνίου, μ. Πρεβέζης Σεραφεῖμ, περὶ
ἀρραβῶνος, βάσει πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου,
ἐν 59, σ. 623.
«... Ζ'. Ἐν τῇ διαλύσει ἀρραβῶνος, μόνον τὸ τοῦ ἀρραβῶνος δακτυλίδιον θέλει δίδει
διπλοῦν ὁ μετανοῶν, τὰ δὲ ἄλλα συμβάντα ἔξοχα, εἰς φαγοπότια καὶ κεράσματα, θέλουν
λογίζεσθαι μηδέν, οὐδὲ ἡμποροῦν να απαιτῶνται...».

1042

1869. Κανονισμός, 18 Ἰανουαρίου, δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων σπογ-
γαλιέων Καλύμνου,
«πλοιάρχων, δυτῶν, μαλσαπήδων, κωπάδων»,
ἐξ ἄρθρων 12, ἐν 174, σ. 342–346.

1043

1869. Πρακτικὸν Συνόδου πΚ., τῆς 21 Ἰουλίου,
ἐν 178, σ. 234.
«... ἡ Ἐκκλησία οὔτε ἐπιτρέπει τὴν συγκρότησιν τῶν λεγομένων μικτῶν γάμων, ...
ἀλλ' οὐδὲ λαβόντας χώραν ὅπωςδήποτε τοιοῦτους γάμους ἀναγνωρίζει...».

1044

1869. Προικοσύμφωνον τῆς Καρπάθου,
μνημ. ἐν 284, σ. 1, ὅπου γίνεται μνεῖα, ὅτι ὁ γαμβρὸς ἔλαβε «δικεβγενίκι του γρόσια ἐξ
χιλιάδας». Ἡ λ. (ταυτόσημος τῆς λ. γαμβρίκι) σημαίνει τὸ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς νύμφης

διδόμενον πρὸς τὸν γαμβρὸν τίμημα πρὸς ἐξαγορὰν τῆς συγκαταθέσεώς του εἰς τὸν γάμον, ὅσας ἢ νύμφη ἐμειονέκτει τοῦ γαμβροῦ, λόγῳ ἡλικίας, ἢ ἐμφανίσεως, ἢ μορφώσεως, ἢ καὶ κοινωνικῆς τάξεως. Ἀντιστοίχως ὑπῆρχε καὶ τὸ νυμφίκι. Τὸ γαμβρίκι ἦτο θεσμὸς παρεμφερῆς πρὸς τὸ ἀλλαχοῦ ἰσχυρὸν παλληκαριάτικο.

1045

1869. Κανονισμός, ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου, τῆς Δημογεροντίας Καλύμνου, ἀναλύεται διὰ μακρῶν, ἐν 367, σ. 182–189, ὅπου τονίζεται ἡ δημοκρατικότης τῶν διατάξεών του.

1046

1871. Γραπτὰ ἔθιμα Ἀστυπάλαιας, συνταχθέντα ἐν συνελεύσει τῶν Δημογερόντων, τῶν Προκρίτων καὶ τοῦ Κλήρου, καταχωρισμένα ἐν τῷ Κώδικι τῆς Μητροπόλεως, ἐν 250 καὶ ἐν 251.

«Α) Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τοῦ ἐνὸς μέλους τοῦ ἀπογονίου ἄνευ κληρονόμου κατιόντος, ὅλα τὰ κινητὰ ἢ ἀκίνητα πράγματα ἢ γαῖα, ὅσα ὁ ἀποθανὼν ἔλαβεν ὡς προῖκα, ἐπιστρέφονται, ἄνευ ἐξαιρέσεως τινός, εἰς τοὺς προῖκαστάς αὐτά, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν, εἰς τὰ τέκνα των, σύμφωνα μὲ τὸν παλαιὸν λόγον: «τὸ γαῖον εἰς τὸ γονικόν».

Β) Ἐν περιπτώσει καὶ ἢν ἤθελον ἀποβιώσει τὸ ἐν μέλος τοῦ ἀπογονίου καὶ ἤθελον ἐγκαταλείψει ἐν ἡ πλείοντα τέκνα, τότε τὸ ἐπιζῶν μέλος, ὡς φυσικὸς κηδεμὼν τῶν ὀρφανῶν, ὀφείλει νὰ συγκαλέσῃ ὡς τάχιον, οἰκογενειακὸν συμβούλιον μετὰ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν τῶν ὀρφανῶν, διὰ νὰ προσδιορίσῃ ἀπὸ κοινῆς τοὺς κηδεμόνας τῶν ὀρφανῶν.

Γ) Πρώτιστον χρέος τῶν κηδεμόνων ὑπάρχει νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ὑπαρξιν τῶν ὀρφανῶν, συνάμα δὲ καὶ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν.

Καὶ ἐὰν μὲν τὰ ὀρφανὰ δύνανται νὰ ἀπολαμβάνωσιν τὴν ἀπαιτουμένην περιθάλψιν καὶ ἐπιμέλειαν παρὰ τῷ ἐπιζῶντι γεννήτορι των, θέλουσι μείνει παρ' αὐτῷ, κατὰ προτίμησιν. Ἐὰν δὲ τὰ ὀρφανὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπολαμβάνωσι τὰς ἀπαιτουμένας περιθάλψεις, ἢ ἐὰν ἡ ὑπαρξὶς των δὲν εἶναι ἐξησφαλισμένη παρὰ τῷ ἐπιζῶντι γεννήτορι των, τότε οἱ κηδεμόνες ὀφείλουσι νὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀνατροφὴν των εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν των, ὅστις παρέχει πλήρη ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ἀπαιτουμένην περιποίησιν τῶν ὀρφανῶν.

Δ) Ἀμα ἐξασφαλισθῶσι τὰ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ὀρφανῶν, οἱ κηδεμόνες ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι καὶ τὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν καὶ ἀφ' οὗ προσδιορίσωσι τὰ πρὸς συντήρησιν καὶ διατήρησιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα ἔξοδα, ἐὰν μὲν ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος γεννήτορός των φέρῃ εἰσόδημα πλείοντερον τῶν ὅσων ἀπαιτοῦνται εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν, τότε τὸ περισσεύμα τοῦτο θέλει παραδίδεται εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τῆς Νήσου μας, διὰ νὰ διαχειρίζηται ἐν γνώσει τῶν κηδεμόνων, ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων, πρὸς ὄφελος τῶν ὀρφανῶν, τὸ δὲ περισσεύμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὰ ὀρφανὰ ὁμοῦ μὲ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος γεννήτορός των, ἐὰν αὐτὰ ζήσωσιν. Ἐὰν ὅμως ἤθελον ἀποθάνει, ἢ περιουσία μεταβαίνει, ὡς εἴρηται, ἐκεῖθεν ὅθεν ἐδόθη, τὸ δὲ περισσεύμα λαμβάνει αὐτοδικαίως ὁ ἐπιζῶν γεννήτωρ αὐτῶν, ὡς κληρονομίαν ἀπὸ τὰ τέκνα του. Ἐὰν δὲ τοῦναντίον τὸ εἰσό-

